

בביקעה

יוענים שהיתה זו תאוונה - אך כלח"ל בביקעה יודע את האמת

מפניה זב דם רב. לפי עדותו של יוסי שנמסרה אחר־כך, היא היתה בהכרח. יוסי נבהל והוכה בהלם. הוא ידע כי התאוונה, ועובדת פציעתה של אילנה, יגלו את דבר גניבת הקומנדקר, ויחזירו אותו לכלא לתקופה ארוכה. מבלי שידע מה הוא עושה זנח את אילנה במקום והחל רץ. הוא רץ שעות אחדות, הגיע לבסיס, נכנס לתדרו ושכב לישון.

למחרת בבוקר לא התייצבה אילנה למשמרתה במרכזיה, והחיפושים אחריה החלו. הסמל, זה שיוסי נתן לו טרמפ בערב הקודם, גילה למפקדיו כי אילנה נסעה באותו ערב לטייל עם יוסי. אולם עוד קודם שהמפקדים הגיעו אל חדרו של יוסי, מיהר זה להתייצב ולהתוודות. גיפ המפקד יצא מהבסיס, כשאחד מן נוסעיו הוא יוסי עצמו כדי להראות היכן בדיוק אירעה התאוונה. עוד מרחוק ניגלה לעין הקומנדקר ההפוך, אולם אילנה לא נראתה בשטח. רק אחרי חיפושים בסביבה התגלתה גופתה הקרה של אילנה, כשי צווארה שטוע. אחר־כך גילתה החקירה כי היא שוטעה בסכין חד.

מיקרה רצה, גם כאשר הם קורים ב"צה"ל, חוקרת בדרך־כלל המיטרה האזרחית, שבידה אמצעים לחקירת רציחות וניסיון שאין למיטרה הצבאית. גופתה של אילנה הועברה לתחנת־המיטרה ב"יריחו, וחוקרי המיטרה הגיעו למקום. אולם עוד באותו יום הגיעה ממטה המ"ח הדרומי של המיטרה, שלו כשופה מיטרת יריחו, הוראה להפסיק את החקירה. הנימוק שנמסר לחוקרים הנדהמים היה, כי מאחר שהרצה אירע סמוך לגיב פטליק, הועברה החקירה למחוז הצפוני של המיטרה משום שהאיוור הוא בתחום שיפוטו של מחוז זה.

הגירסה הרישמית:

תאוונת־דרכים

דוברו שני מפקד המחוז הדרומי של המיטרה, ניצב אריה איבצן, הודה בלאונזי כתב העולם הזה כי גופתה של אילנה הועברה למיטרת יריחו, אולם סיפר כי החקירה הועברה למטה הצפוני, דוברו של מפקד המחוז הצפוני של המיטרה, שימעון אשר, טען כי החקירה מעולם לא הגיעה למחוז הצפוני, אגהנו לא יודעים על כך שום דבר, אמר.

שניהם צדקו. למיטרת ישראל הגיעה הוראה מצה"ל, להניח את החקירה למצ"ח. לשילטונות הצבא היה ידוע כי אם תטפל בפרשת הרצה מיטרת ישראל, יצליחו העיתונאים לגלות את הפרשה. סגנו של דובר צה"ל, סגן־אלוף מנחם

זוהר, אשר במשך עשרה ימים תמימים ניסה לברר במצ"ח את פרשת הרצה, בעיקר בוח בקשת העולם הזה, ולא קיבל מידע. היה מוכן למסור לפירסום רק כי "היתה תאוונה, ויותר אין תגובה". התערבותו של מצ"ח בפרשת הרצה של אילנה נראית מוזרה ביותר. בכל פעם שקורה מיקרה רצה בצה"ל, מבקש הצבא

ניצב איבצן, החקירה הועברה

ווייה צבאית, הצליחו שילטונות צה"ל למנוע פירסום מודעות־אבל בעיתונים. ייתכן שהמיטרתיון שהוטל על הפרשה על־ידי מצ"ח נועד למנוע בהלה בקרב היילות, ובקרב הורי החיילות המשרמות בביקעה ובבסיסים המרוחקים מהערים. אך אין ספק כי אם שיקול זה הוא שעומד מאחורי ההחלטה ליצור מסך־עשן סביב הפרשה, נכשך צה"ל כישלון חרוץ. השמועות על הרצה חרגו בשבוע שעבר הרבה מעבר לתחומי הביקעה והגיעו בגירסאות שונות, כמעט לכל בסיס בצה"ל.

חקירה כושלת

של מצ"ח

אזם ייתכן כי בכיסו של המיס"ח תורין הכבד מונחות עובדות הנמצאות בתיק החקירה של מצ"ח. אחת העובדות שנקבעו מעבר מכל ספק, היא שרוע"ח זה של אילנה לא היה ערבי מקומי, ולא פידאה, שהסתגן מעבר לגבול. נוסף על הקביעה שיוסי לא רצה את אילנה, הח"ל כבד הצוות החוקר כי לא היה זה גם הסמל שהתלווה לחלק מן הנסיעה. לסמל היה אליבי, שאותו סיפקה חברתו, שני החיילים המעורבים בפרשה, הסמל ויוסי, אינם יושבים בכלא. שניהם מאשיים מים את עצמם כמותה של אילנה, שרויים בהלם ומקבלים עתה טיפול פסיכיאטרי. וב מאות חיילים המשרתים במחנה, וב בסיסים אחרים בביקעה נחקרו כבר על־ידי מצ"ח, אך לפי־שעה ללא תוצאות. בין אם מגמות הטיטוש של צה"ל נובעות משיקולי־יוקרה, או מתוך חשש לעורר בהלה בקרב מיטרת של היילות, ובין אם ניצב מאחריהן נימוק סודי, עוב"ד דה מסויימת שהתגלתה במהלך החקירה והיא אשר הביאה את מצ"ח ליצירת גל השמועות בקרב החיילים והפחדים בקרב החיילות — אין כימעט ספק כי החקירה דורכת במקום.

אפילו לא היתה נכונה הגירסה שאותה מנסים שילטונות הצבא להפיק, כי אי־לנה נהרגה בתאוונה עצמה וכי הגרון הש"סוע הוא תוצאה של צירוף־מיקרים נדיר, הרי גם אז גרמה החקירה הכושלת והחורבנית לעוגמת־לב רבה לקרוביה של אי־לנה, ולכל היהודים על מהלך החקירה. אין ספק שסודה הגדול של אילנה יתגלה רק כאשר יתפס הרועה — אם ייתפס אי־פעם.

* התמונה למעלה משמאל — מתוך סדרת תמונות־השיחזור של רצה החיילות רחל הלר.

(המשך מעמוד 33)

למקום התאוונה, ציפורי־הלילה של כביש הצפון, הם הגוררים הפרטיים לסוגיהם השונים. הגיע גם בחור שהציג את עצמו כמסגר, והציע בויבמקום לקחת את מכוניתו לשיפוץ תמורת שיבעת אלפים לירות, סיפר משה.

יום לאחר התאוונה היה משה בסאניקה, המכונית שלי היא מדגם אופל משנת 1966. מכוניות כאלה לא צריכים לבטח בביטוח מקיף. עכשיו נדפקתי, מכיוון שהביטוח לא יכסה את הוצאות הנזק הרב שנגרם לי, הסביר, אבל הוסיף בהומור כדבר הגינגל המפורסם: "הלכה המכונית העיקר הבריאות, ולא קרה לי כלום עם הגורת־הבטיחות".

חמורים בכבישים. אנשי ענף־התנועה של מיטרת תל־אביב יודעים לספר על מיקרים רבים של תאוונות בין בעלי־חיים ומכוניות. לפני שבועיים אירעה תאור נה דומה ליד צומת נתניה. גם במיקרה זה היה מדובר במכונית ישנה, ובעל הרכב לא קיבל כל פיצוי על הנזק. בשנה האחרונה אני זוכר לפחות שש תאוונות כאלה כאן בסביבה. סיפר סמל יהודה, השוטרים מסתפקים בגביית עדויות, ובדרך־כלל גם דואגים לפינוי הפגר מן הכביש.

מאז סוף השבוע שעבר מתנהלים גזעים בדרגים העליונים בין אנשי מיטרת הרצליה ומיטרת תל־אביב. הנושא השנוי במחלוקת: מי יפנה את נבלת החמור, המפריעה לתנועה בכביש הסואן מחיפה לתל־אביב. מסתבר שהחמור מצא לעצמו מקום לא נוח ביותר ליהרג בו. הוא צנח בדיוק על הגבול שבין שיטחי השיפוט של מיטרת הרצליה ותל־אביב. בינתיים מוסיפה גיבלתו להפיק צחנתה למרחקים, ולהפריע לתנועה.

ולבד מן הנהגים, העוברים בדרך והנהגלה מפריעה לנסיעתם גורמת לרבים מהם בחילה, משה שהלכה מכוניתו למיגרש הגרוטאות והשוטרים, שעדיין לא החליטו מי יפנה את המנוה, יש גם צד־רביעי שנפגע מן התאוונה: הבדואי סאלם שאיבד, לדבריו, את החמור הכי יפה שהיה לי.

דרכי אדם

הפילוסוף המטולה

בשדות מטולה עוכה, חי

והוגה פילוסוף צעיר, הטוען

כי אין לו מתחרים

"הייריך היינה, מרטין בוכר, עימואל קאנט או ברוך שפינוזה לא היו יכולים, אילו היו כיום, לעמוד בשום התנצחות פילוסופית אחי". מצהיר צעיר מוזקן ובעל מבט חודר, צבי הורביץ (22), סטודנט לשעבר באוניברסיטת תל־אביב, המתפרנס מחקלאות בשדות מטולה.

"**המרצים לא הבינו**". בזמן לימודי באוניברסיטה, סיפר צבי, שהוציא לפני הורשים אחדים חוברת בשם הפי"ל לוסופיה, גילית מהר מאד שהסדר שאני תלמיד והמרצה מרצה והוא מלמד אותי פילוסופיה, הוא בעצם סדר מהופך. לא רציתי להגיע לעימות עם המרצים, ומי שום כך עזבתי את הלימודים.

בינתיים, לדבריה, הצליח לסתור את הפיתוחים הפילוסופיים של דוקטור משה קרוי ומרחה, איין ראנד. כמורכב עיצב תוכנית ל"לימוד הפילוסופיה בבתי־ספר יסודיים ותיכונים, כמצע לעוצמה ול־פיתוח האנושות ולמניעת שואה עולמית".

עוצמה מחשבתית. למי שישמע ויבין את הפילוסופיה שלו, מבטיח צבי הורביץ הפקת עוצמה מחשבתית ממנה, אולם, הוא מודה שטרם קמו לו תלמידים, ופרט לשכנים חקלאים אחדים אין איש שמוכן להאזין לו או להתפלסף איתו.

מביתו שבמטולה יוצא צבי מדי בוקר אל השדות, הרעיונות מתבשלים במוחו תוך כדי העבודה הקשה. בערב הוא מעלה אותם על הכתב, ועכשיו כולם יודעים מה יש במטולה ואין בעפולה: איכר־פי"ל לוסוף.